

Universitätsbibliothek Wuppertal

Iulianu Autokratoros Ta Sōzomena, Kai Tu En Agiois Kyrillu Archiepiskopu Alexandreias Pros Ta Tu En Atheois Iulianu Logoi Deka

Julian <Römisches Reich, Kaiser>

Lipsiae, Anno MDCXCVI.

Ad orationem VII.

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1694](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1694)

Quantum in sequenti oratione Φίλιπον vocat. De quo lepidam historiam referunt ii, quos nominavi, Laertius & Suidas.

Pag. 187. A. lin. 6. Φημι γὰρ δὴ τὴν Κυνικήν) Plato in Sympol.

Ibid. C. lin. 2. 3. τὸ γὰρ γένεσις Οινόμαος) Cynicus acer & insignis, a quo multa contra oracula disputata apud Eulebium extant in libris de Præparat. Euangel.

Ibid. C. lin. 5. Λέγσει μὲν γὰρ) Vide Laertium, & Ciceronem lib. 3. de Orat.

Pag. 188. A. lin. 3. καὶ παραχαράξων τὸ νόμισμα) Quod & facere ipsum hortatus est Delphicus dæmon, & reipla cum patre perfecit in patria; vnde & fugere coactus Athenas, ibidem philosophari instituit. Ab eo quod est παραχάραξις, paracharaximum numum, aut signum, populari consuetudine dici auctor est Cassianus Collat. 1. cap. 20. & Collat. 2. cap. 9.

Ibid. B. lin. 3. 4. Τὸ γὰρ, γνώθι σεαυτόν) Plutarchus de εἶ apud Delphos: ὁ μὲν γὰρ θεὸς ἕκαστον ἡμῶν ἐνλαύθα προσιόντα οἷον ἀπαζόμενος παραγορεύει τὸ, γνώθι σεαυτόν. Deus unumquemque nostrum hic adeuntem velut salutans compellat his vocibus: Nosce te ipsum.

Pag. 195. B. lin. 7. ἀνήρ ἀπολις, ἄοικος) Cuiusmodi sunt execrationes, & αἶραι Scenicæ, quas euenisse sibi Canis iste gloriari solebat. Laertius.

Pag. 198. C. lin. 4. 5. ὑπὸ τὴν Χάρυβδι) Diogenes, vt refert Laertius, γαστέρα Χάρυβδι ἔλεγε βίβη.

Ibid. D. lin. ult. ἄ γὰρ ἐκ τῶν μαζοφάγων) Meminit Diogeniani huius dieti Porphyr. lib. 1. περὶ ἀποχῆς.

Pag. 199. D. lin. 2. Μνημοσύνης καὶ Ζηρός) Hi sunt Cratetis versus, quos ille, tanquam parodiam ad Solonis elegos accommodauit. Eosdem & sequenti Oratione repetit p. 217.

Pag. 200. D. lin. 3. Ἐπεὶ καὶ τῶν ταύρων) Virgilius lib. 3. Georg. 229

Ergo omni cura vires exercet, & inter

230 Dura iacet pernox instrato saxa cubili,

Frondebibus hirsutis, & carice pastus acuta.

Et tentat sese, atque irasci in cornua discit, &c.

AD ORATIONEM VII.

Altera hæc est contra Pseudocynicos oratio, & ex eo grege nebulonem quendam Heraclium: qui coram Iuliano, & eius amicis, orationem habuerat, in qua de Diis parum prudenter ac religiose locutus videbatur; tum de Cynica professione quædam imperite iactauerat. Maxime vero Iouis atque Panos vocabulis abusus erat Cynicus ille, vt ex Iuliani verbis colligitur. Hæc loquacissimo & ineptissimo vanæ superstitionis patrono causâ fuit orationis huius elucubranda: cuius præcipuum argumentum est in explicanda origine, natura, vsuque fabulæ; quod de ea sermonem idem ille Cynicus instituerat.

Pag. 205. D. lin. 2. 3. τοξόται δέ) Nam arundines, e quibus sagittæ fiebant, in Creta, & in India præsertim, optimæ proueniunt. Plinius lib. 16. cap. 35. Theophrastus lib. 4. Hist. Plant. cap. 12. genus quoddam arundinis τοξικὸν appellat, idem κρηλικὸν nominari dicit.

Pag. 207. A. lin. 4. ὅς τ' μύθος διαφέρει) Quid sit αἶν[Ⓞ], aliter explicat Eustathius Iliad. θ: & idem esse ait atque αἰνίγμα, siue γρίφον. Sed ad Iliad. λ interpretatur μυσθώδη λόγον, ἢ παραίνεσιν. quod cum Iuliano congruit. De fabula, & eius origine, vide Aphthonium. Sed nimis anguste τὸν μῦθον accipit noster. Nam & Æsopi, qui princeps huius rei fuisse creditur, fabulæ μῦθοι simul & αἶνοι sunt, & illo sapius, quam hoc vocabulo, censentur. Nihilominus μύθος intelligit, quales sunt poeticæ fabulæ.

Pag. 209. B. lin. 2. εἰ τί σοι τ' ταῦτα γέν) Oenomai librum aduersus Oracula laudat identidem Eusebius in libris de Præparat. Vtrum præter hunc alterum scripserit, sub illa inscriptione quam hic Iulianus exprimit: ἢ τ' κυνὸς ἀποφωνία: an id ea verba significant, quod in versione posuimus; non temere dixerim.

Pag. 210. D. lin. 9. 10. καὶ τὰ Μαγνητῶν κακὰ) Sumtum id ex Archilocho, ut e Strabone colligitur lib. 16. Vide utrumque prouerbum apud Suidam, & Pæremiographum. Apud Suidam sine auctoris nomine Iuliani locus iste legitur.

Pag. 212. D. lin. 7. ἐλόμενον γὰρ αὐτόν) Vide Laertium.

Pag. 214. A. lin. 2, 3. ἀλλὰ ἢ τῆς Ὀλυμπιάδ' ἑξήκοντα χιλιάδων) De hac Chiliombe nihil alibi legi.

Ibid. C. lin. 6. ὅτι πρὸς Διὶ συμβασιλεύει) Nam Cynici crebro id sermone referebant: de felicitate cum Ioue se contendere.

Pag. 217. B. lin. 9. ἔχνεσιν ἀνδρός) Iamblichum intelligit.

Pag. 220. C. lin. 10. ἐδ' Ἄβδηρ' ἑξήκοντα) Abderus videtur Herculis famulus fuisse: quo cum Diomedem Thraciæ regem vicit, & occidit. Hyginus Fabula 30.

Pag. 223. B. lin. 1. εἶτε Ἀνατόλι' ἑξήκοντα) Fuit Anatolius iste Officiorum Magister, quo tempore cum Iuliano Imperatore in acie contra Persas occubuit. Ammianus lib. 25. Memorius vero Præses fuit Ciliciæ: cuius idem meminit lib. 23. De Salustio frequens in Iuliani scriptis, & historia mentio. Isti omnes cum Iuliano Cynici declamationi interfuisse videntur.

Pag. 224. A. lin. 11. ἀποτακτικὰς τῶν) Verissima est coniectura nostra, ἀποτακτικὰς hoc loco scribendum. Proprie renunciatores vel renunciantes Latini Patres appellarunt: ut Cassianus. Cum his perditus Apostata Cynicos suos comparat.

Pag. 227. A. lin. 7. Πλατάρχης δὲ εἰ τὰ μυθικά) Huius a Plutarcho scripti operis nulla mentio in Catalogo Lampriæ.

Ibid. B. lin. 11. Πλατῶν ἀνδρῶν περὶ βασιλῆα ἦν) Sequentis fabulæ interpretatio Oedipum non desiderat. Nihil enim facilius est, quam quo illa spectet intelligere. Quippe de Constantino, eiusque filiis, ac Iuliano illorum consobrino, capienda est.

Pag. 228. C. lin. 4. παλαιὰ καὶ νέα μνήματα) Ita martyrum memorias & basilicas sceleratus Apostata nominat.

Pag. 232. B. lin. 3. ὁ μὲν μοι ἔφη) Constantium perstringit.

Pag. 235. D. lin. 7. σὺ δὲ ἀρετῆς) Potest & ἀφελῶν retineri; ut ipsummet Cynicum iubeat, inuidiosis verbis ablati, quod deest supplere per sese. Reliqua ad marginalem notam exigenda sunt.

Pag. 238. D. lin. 9. ὡς περὶ Σωκράτους) Credo expungendas voces istas ὡς Ἀριστοτέλης. Nam de Socrate quæ sequuntur accipienda sunt.